

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XII. Eiusdem Cyrilli epistola ad clericos Constantinopolitanos, mutuis
dissidiis inter se co[n]flicta[n]tes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

testor) in Christo peropto apud omnes bene audire, notamque ob ea quæ pridem acta sunt, contractam eluere; ac palam facere, calumniam esse meram, non veritatem, quæ de fide a nonnullis inuulgata sunt. Nam si Christi mandato ad inimicorum dilectionem vrgemur; quomodo consentaneum non est, vt amicos & confacerdotes omni benevolentia studio complectamur? Quod si exoriantur qui fidem demoliri fatagant, nostras ipforum animas non prodituros, licet ipsa quoque mors capiti nostro impendat, nulli debet esse dubium. Nam si pro gloria Dei veritatem prædicare formidauerimus, ne videlicet in aliquam molestiam incidamus; qua, quæso, fronte sanctorum martyrum certamina & triumphos apud populum laudibus euehemus? quippe quos vno hoc nomine præcipue decantamus,

Eccl. 4. v. 35

quod præstiterunt hoc quod dictum est: *Vsq̄ue ad mortem certa pro veritate.*

Φημι, καὶ βύδοκμείν ἐν Χριστῷ βού-
λομαι, καὶ ὁ ἴπὶ τοῖς ἡδὴ ἀδελ-
δοῦσιν ἀφανίσαι μῶμον, καὶ δεῖξαι
συκοφαντίαν, καὶ οὐ πάντως ἀλη-
θείαν, τὰ παρὰ Ἰωνῶν ἴπὶ τῆ πίσ-
τη ἑρυλλούμμενα. εἰ δὲ πρὸς τὰ μὲν
ἀδελφοῖς τε καὶ συμιερόσι τῶτο
ποιεῖν; ὅπ γδ εἰ ἀφαλύοιτο παρὰ
Ἰωνῶν ἡ πίστις, τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς οὐ
πρὸς δώσωμεν, καὶ εἰ πρὸς κείοιτο πα-
θεῖν καὶ αὐτῶν ἰσχύον, ἐκ ἑστὶν
ἀμφίβολον. εἰ γδ δεδίαμεν ὑπὲρ τῆς
δόξης τῆ θεοῦ τίω ἀληθείαν εἰπεῖν,
ἵνα μὴ ἀπέσωμεν ἀνδράς, ποῖω
λοιπὸν πρὸς ὅτι ἀγίων μαρ-
τύρων ἐγκώμια ποιησόμεθα πρὸς
ἑαυτοῖς; οὐ ἐπαροδοῦμεν, ὅππρ
τετηρήκασι τὸ εἰρημύ(ω) ἕως θανά-
του ἀγωνίσαι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

CAPVT XII.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Eiusdem Cyrilli epistola ad clericos Constantinopolitanos, mutuis dissidiis inter se cōsistētēs.

Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Κωνσταντινου-
πόλεως κληρικοῦ στασιάζον-
τας.

COMMENTARIO, quem misistis, perlecto, comperi Anastasium presbyterum, sermone vobiscum habito, pacis & amicitia studio simulasse, ac inter cetera dixisse: Hoc ipsum quod is (nempe Cyrillus) ad solitariam vitam agentes scripsit, & nos quoque sentimus. mox ad proprium suum scopum respectantem, hæc de me subdidisse: Nam ille quoque sacram Synodum vocis huius, deiparæ, nullam vsquam men-

ΑΝΕΓΝΩΝ τὸ ἱστορησ-
κὸν τὸ ἀποσταλὲν παρ' ὑμῶν, εἰ
οὐ ἐμαύταν(ω), ὅπ Αναστάσι(ω) ὁ
πρεσβύτερος σωτυχῶν ὑμῖν πρὸς
ἐπιείτο ζῆτεῖν καὶ φιλίαν καὶ εἰρη-
νίαν, καὶ ἔλεγχον ὅπ ὡς ἐγράφη τοῖς
μονάζουσιν, οὕτω φρονοῦμεν. εἴπα
πρὸς ἴδιον σκοπὸν βλέπων ἔλεγε πε-
ρὶ ἐμοῦ: ὅπ καὶ αὐτὸς εἶρηκε τίω ἀ-
γίαν σώωσον μὴ μεμνησθαι τῆς λέ-
ξεως, τῆς θεοτόκου Φημί. ἐγὼ δὲ

ANNO CHRISTI 431.

λέξα φα, ὅτι ἐκ μὴ ἐμνήθη ἡ σω-
 δος τῆς λέξεως, καλῶς ἐποίησεν· οὐ-
 τε γὰρ ἐμνήθη Θεοτόκον ἢ κατ' ἐκεί-
 νο κομροδ· διὸ οὐτε ἡ ἀνάγκη τὰ
 μὴ ζητούμενα φέρειν εἰς μέσον,
 εἰ καὶ τὰ μάλιστα τῆ δυνάμει τῆ
 ἐννοιῶν οἶδε Θεοτόκον πλὴν ἀρίαν

* Μαρίαν. αὐτὸν γὰρ λέγει τὸ γυν-
 νηθέντα ἐκ τῆ πατρὸς, τὸ δὲ οὐ τὰ
 πάντα ἐγγέτο, σαρκωθέντα, ἐναν-
 θεοποιῶν, παθεῖν, ἀναστῆναι ἐκ νε-
 κρῶν, ἀνελεῖν εἰς οὐρανοὺς, ἠξίαν δὲ
 καὶ κειτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν. καὶ
 οὐχ ὅτι πάντως αὐτὸς ὁ ἐκ Θεοῦ καὶ
 φύσιν γυνηθεὶς λόγος ἀπέθανεν, ἢ
 ἐνύχθη τῆ λόγιῃ εἰς πλὴν πλῆραν.
 ποίαν γὰρ ἔχει, εἶπέ μοι, πλῆραν τὸ
 ἀσώματον; ἢ πῶς αὐτὸ ἀπέθανεν ἢ
 ζῶν; ἀλλ' οὐ ἐνωθεὶς τῆ σαρκί, εἶ-
 τα παρούσης αὐτῆς, ὡς τῆ ἰδίου
 πέζοντος σώματος, αὐτὸς πρὸς
 ἐαυτὸν οἰκειοῦται τὸ πάθος. Ὁ φιλό-
 μοιροί τοίνυν, καὶ ἀπαπάντες ἐαυτῶν,
 ταῦτα λέγουσιν.

Ὁ δὲ ψάλλοντα, καὶ τὸ ἴδιον ἔχουσι
 ἰὸν εἰς τὴ καρδίαν, ἐστὶ δὴ καὶ δια τού-
 του ἰδεῖν. ἀπεσάλησαν γὰρ τῶ Βουφᾶ
 Μαρτυρίῳ τῶ διακόνῳ, τῶ Φροντί-
 ζοντι τῶ ἐκκλησιαστικῶν παραγμάτων,
 δύο χαρτῆα· ἐν μὲν σωματικῶν ὡρᾶ
 Φωπῶν, ἢ ὡρᾶ ἐπέρου λινός, καὶ τὸ πό-
 μου ἔπρὸς τῶν μονάζοντα· ἐν δὲ ὡς
 ἐν γήματι τετραάδος, ἀλλόκοτον ἔχον
 τὸ ὀρθογραφίῳ. ἔχει δὲ οὕτως πρὸς
 τῶν διὰ πλὴν σωματικῶν ἢ πλὴν θεότη-
 τα τῆ μονοφυσίως * σμικροῦντας, ἢ

* παρα-
 πῶ-
 σι,

tio, aut alio eius farinae homine,
 monachos scripseram, compositam;
 alteram forma quaternionis
 cum noua plane & absurda inscrip-
 tione ad hunc modum: Aduersus
 eos qui propter vnionem, aut Vnigeniti
 deitatem imminuunt, aut

tionem fecisse fatetur. Ego vero
 ad hunc modum scripsi: Quamuis
 Synodus uocula huius, deipara,
 non meminerit, non ideo tamen
 officio recte functa non fuit: per
 id enim tempus nihil eiusmodi in
 cōtrouersiam adducebatur. Quare
 quæ tum ambigua non habebantur,
 ea in medium proferre nullum operæ
 precium erat. Quamquam si senten-
 tiarum vim expendere lubeat, sacram
 Virginē deiparam esse nequaquam
 dissimulauit: quādoquidem illum
 ipsum, qui ex Deo patre natus est,
 per quem facta sunt omnia, incarna-
 tum & hominem factum, mortem
 item perpeffum, & ex mortuis
 resuscitatum ad cælos ascendisse,
 uiuorum denique ac mortuorum
 iudicem olim venturum esse asserit.
 Non quod naturale Dei Verbū
 secundum se aut mortuum, aut lancea
 in latere omnino percussum sit. Nam
 quale, dic mihi, latus habere id potest,
 quod corporis expers est? aut quomodo
 uita ipsa mortua est? At quia Verbum
 carni se vniuit, factum est, ut
 carne patiente, tamquam proprio
 corpore cruciatum fubeunte, ipsum
 Verbum corporis perpeffionem
 uti propriam in se transferret.
 Fallunt proinde ac decipiunt
 semetipsos, qui hæc dicunt.

Porro autem quod imposturam
 faciant, uisusque in pectore suo
 reconditum gerant, uel hinc colligere
 licet, quod ad Bupham Martyrium
 diaconum qui ecclesiasticorum
 negotiorum administrationi præfectus
 est, duas chartulas miserunt, alteram
 a Photio, contra commentarium quem
 ad monachos scripseram, compositam;
 alteram forma quaternionis cum
 noua plane & absurda inscriptione
 ad hunc modum: Aduersus eos qui
 propter vnionem, aut Vnigeniti
 deitatem imminuunt, aut

humanitatem deificant. At vero proœmium hæreticorum conuicia tamquam perulantius facta infectatur. Deinde conatur ostendere corpus hoc ipsum esse quod passum est, non autem Dei Verbum: quasi vero sint qui impatibile Dei Verbum pati posse vnquam dixerint. Verum nemo eo infania prolapsus est. Ceterum vt sæpe iam monuimus, sacra Synodus ipsum Dei Verbum, per quod omnia condita sunt, passum affirmat; passum autem carne, secundû scripturas. Corpore namque illius patiente, ipsum pati dicitur: quemadmodum & hominis cuiusuis anima, etsi nulla (quod quidem ad propriam naturam attinet) passione affecta, tamen corpore quod informat, patiente, pati asseritur. Sed quia scopus illis præfixus est, duos Christos, totidemque filios constitutere; alterum quidem per se hominem, alterû vero per se Deum; solamque personarum inter se coniunctionem admittere; hinc est quod versutiis agant, & excusationes in peccatis, vt scriptum est, fingant. Proinde si quando in illos incideritis, ita dicite: Perperam quidem agitis, dum nonnullos, vt episcopo vestro obloquatur, subornatis, illosque fouetis & patrocinium illorû fuscipitis, ac vestrae improbitatis instrumenta illos facitis. Verum non est hæc ægritudinis causa: imo episcopus vester nihil quidquam offensus est illi qui istic agit. Sed turbat vniuersos cum orientis tum occidentis quoque episcopos, quod doctrina de Christo nequaquã sincera tradatur, sed peruersa. Ad cuius demonstrationem, publicamque re-

δοξοποιώτας τὴν ἀνθρώπινην. τὸ δὲ
 παροϊμιον εἰς τὰς παρὰ τὴν αἰρέτικῶν
 λοιδορίας, ὡς ἐπὶ σκληρῶν γυμνά-
 νας, ἐπαποτείνεται. καὶ δὴ δὲν πᾶσαι
 δὴ κινῶν, ὅτι τὸ σῶμα ὅτι τὸ πεπονθὸς,
 καὶ οὐχ ὁ θεὸς λόγος ὡς ἰσῶν λεγόν-
 των, ὅτι ὁ ἀπαθὴς τὸ θεοῦ λόγος παθη-
 τὸς ὅστιν. ἀλλ' οὐδεὶς οὕτω μαρτυρῶν. ὡς
 ἡ πολλὰ κίς ἐπιμῆν, ἡ ἀγία συνέδος
 αὐτὸν ἐφη παθεῖν τὸν λόγον, τὸ δὲ οὐτῶ
 πάντα ἐγχετο παθεῖν τὸ σαρκὶ καὶ τῆ
 γραφᾶς. παθόντος γὰρ τῆ σῶματος
 αὐτοῦ, αὐτὸς λέγει παθεῖν ὅτι καὶ ἡ
 ἀνθρώπου ψυχῆ, καὶ τοὶ πάροισι
 μηδὲν εἰς ἰδίαν φύσιν, πάρεν λέγει,
 τῆ αὐτῆ παθόντος σῶματος. ἀλλ' ἐπὶ
 σκοπὸς ἐκείνοις δύο λέγειν Χριστοῦ, ἑ
 δύο ἰοῦς, καὶ τὸ μὲν ἀνθρώπον ἰδικῶς,
 τὸ δὲ θεὸν ἰδικῶς, εἶτα μόνων τὸ πα-
 σῶτων ποιῶσι τὸ ἕνωσιν, διὰ τὸ το
 κίλλον, καὶ παροφάσις πλάτην ἐν
 ἀμφοτέραις, κατὰ γέγραπται. σωτη-
 ρόντες ὅτι οὐκ αὐτοῦ ἐκείνα λέγετε ὅτι
 ποιῶτε μὲν κακῶς, εἰς ἑτέροις ἰσῶν
 καταφλυαρεῖν τῆ ἐπισκόπου ὑμῶν,
 καὶ τούτοις δαλποντες καὶ συγκροτωῦτες,
 καὶ ὄργανα τῆ αὐτῶν μαχθηρίας ποιε-
 ῶμεν. πλὴν οὐχ αὐτῆ τῆς λύπης ὅστιν
 ἡ παροφάσις, ἀλλ' οὐδὲ ὅλας ἐχθρὸς
 ὅστιν ὁ ἐπίσκοπος ὑμῶν τῆ ἐν τῶν
 λύπῃ ἡ πάντας ὅτι καὶ τὸ ἀναβλήν
 καὶ δύο ἐπισκόποις τὸ μὴ γίνεσθαι ὅτι
 ὅτι τὸ παρὲν Χριστοῦ λόγον, ἀλλὰ δι-
 σταμμένως. δεῖται ἡ παρὲν ἀποδῆ-
 ξιν καὶ ἐλεγχον αὐτῶν, τὸ μηδὲ πῶτα ἐν
 τῆς ἐκκλησίας πῶτα ἀπὸ ἀνεῶς ἐ-
 ρῆσθαι, οἷον δὴ τὸ καίμενον ἐν τῆς αὐτῆ
 ἐξήγη-

ANNO
CHRISTI
411.

ῥημάτων

ῥημάτων

Ἐξηγήσειν. ἐχθρὸν οὕτως. (Νεστέριος)
 οὐ πάς κραυγαῖς κρίνω ἢ εἰς ἐμέ φι-
 λωσοφίαν, ἀλλὰ τῷ θεῷ τὰ δόγματα
 πῶς, καὶ τῷ μεμνημένῳ τῆς τῆ δεσπό-
 του καὶ θεοπότητος ἀμα καὶ ἀνθεσποπότη-
 τος. καὶ μετ' ὀλίγα καὶ προσέχω τοῖς
 ῥημάτων * ἡμετέροις δῆμοις, ἀλλά βέβαιον μὲν
 πολλῶν κεκτημένοις, καὶ θερμοτάτῃ
 ἐπιστάτῃ, ὅτι δὲ τῆς θεῷ τὸ δόγμα
 θεωρησάσας, ἀγνοίας πεπλησμένοις.
 τῆτο δὲ ἐκ ἐκκλησίας τῆς λαῶν. ἀλλὰ
 πῶς αὐτὸν ἐπεπείσας εἶποιμι, ὅ μὴ ἔχον
 τῶν διδασκάλους καιρὸν καὶ ἵνα τῆς
 ἀκρίβειας ἐρεθίσαν * ὑμῖν παραστήσασιν δό-
 γμάτων;) πῶς γὰρ ἐκ ἐξήλασαν
 θεῷ αὐτῶν; ἀρετῆ γὰρ ἐπισημωτέρως ὅστιν
 Ἰωάννου; ἴσως δὲ τῆς μακαρίου Αἰτι-
 κῶς, ἢ σωετώτερος; τίς ἢ ὄφρως
 αὐτῶν; μᾶλλον δὲ πῶς οὐχ ὡμολό-
 γησεν εὐαγγελίως, ὅτι ἔξην καὶ ἀσωτή-
 ρη διδασκαλίαν εἰσήγαγε, καὶ τοῖς
 θεῷ αὐτῶν μὴ ἐγνωσμένῳ δια τῶν
 ἀποπῆαν μῆτε ἐν συλλογῇ πῶν,
 μῆτε ἐν ἀγίαις ἐκκλησίαις; ἐμοὶ ποί-
 νηω θεῷ αὐτῶν θεῷ παραγράφων
 τῶν λόγων οὐδὲ εἰς. γήρυτο δὲ μᾶλ-
 λον μετανοῆσαι αὐτῶν, καὶ τῶν ὀρθῶν
 ὁμολογήσασιν πίστιν καὶ ὑπὸ ὧν εἰς ἐμέ
 πεποιήκειν ἐρεθίζων, καὶ ἐπαλείφω
 κατ' ἐμὸν τῶν ἐχθρῶν, ἀπολογίσε-
 ται τῷ θεῷ. οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ
 κακῶς ἡμᾶς λέγουσιν αἱ κοπρίαι
 τῆς πόλεως, Χαίρημων, Οὐίκτηρ,
 Σωφροναῖς, καὶ τῶν Φυραποδ Φλα-
 βιανὸν παιδαγύγιον. ἀεὶ γὰρ γεγό-
 νασι καὶ θεῷ ἐαυτῶν, καὶ θεῷ πάντας
 κακοί. ἴσω δὲ ὁ εἰσβαλὼν αὐτῶν, ὅτι
 οὔτε ἀποδημίαν φοβούμεθα, οὔτε
 ἀπολογίαν τῶν θεῷ ἐκείνοις, καὶ εἰ
 γήρυτο τούτου καιρός. συμβαίνα γὰρ,

riuntur. Sic autem habent. Ne-
 storius. Populi erga me studium
 non vulgi acclamationibus, sed
 dogmatum desiderio metior, ac
 etiam si deitatis simul atque hu-
 manitatis Domini sint memores.
 Et paucis interiectis. Animaduer-
 to plebem nostram præclaro re-
 ligionis & pietatis studio ferue-
 re; sed magna interim diuinæ no-
 titiæ ignorance teneri video:
 neque tamen id ipsi populo vitio
 vertendum existimo, sed (vt mo-
 deste loquar) quia doctoribus nõ
 tantum suppetit otii, vt quidpiam
 accuratius de dogmatibus vobis
 proponant. Quod hoc supercilium?
 Numquid qui illum antecesserunt,
 doctrinæ fidei operam non dederunt?
 Numquid eloquentior est Ioanne?
 Numquid æqualis, vel sapientior est
 beato Attico? Imo vero cur ingenue
 non agnoscit, doctrinam se inuexisse
 peregrinam, planeq; inusitatam,
 talem denique quæ præ sua abs-
 ditate maioribus in nullis vnquã
 ecclesiis, aut fidelium coetibus
 cognita fuit? Mihi itaque cum eo
 nihil negotii est. Id potius eue-
 niat, vt ad sanam mentem redeat,
 rectamque fidem agnoscat. De
 his vero quæ in me commisit, irri-
 tando, & hostes aduersum me in-
 stigando, apud Deum causam di-
 cet. Nihil autem mirum est, si ci-
 uitatis faeces, Chæremon, Victor,
 Sophronas, & facinorosi Flauia-
 ni puerulus, suis nos maledictis
 infestentur. semper enim cum in
 seipsos, tum in ceteros quoq; om-
 nes improbi extiterunt. Norit au-
 tem qui hosce aduersum nos ar-
 mauit, nos neque longam pere-
 grinationem formidare, neq; pu-
 blicum iudicium, si qua opportu-
 nitas tulerit, detrectare. Vtu nam-

Concil. Tom. 5.

T t

que interdum venire solet, vt vel exiguarum planeque leuium rerum occasione Saluatoris nostri prouidentia Cōcilium cogat, quo nimirum ecclesiam suam, quæ illibatam semper inconfusamque ac illustrem fidem colit, a sordibus repurget. Neque tamen miser ille, licet complures & graues viri eius opera nos accusaturi essent, rerum nostrarum iudicem fore se speret, quamuis iure Amphictyonom hoc sibi demandari faciat. nos enim istuc venientes, ab eius iudicio prouocabimus: & si Deo placuerit, ipse de suis blasphemiis in iudicio respondere cogetur. Non igitur pacem detrectamus, sed potius eam captamus, modo tamen rectæ fidei edatur confessio, desinantque talia in medium proferre, quæ veluti peregrina lethiferum malum nobis adsciscūt. Nam blasphemus ac maledicus quaternio qui missus est, tantum in se continet peruersitatis, vt ipsum quoque lectorem lue inficiat.

Quoniam vero cauillatur, scripturam, hoc est sacram Synodum vocem inusitatam deprompsisse, dum sanctam virginem Theotocon nominauit; interrogetur & ipse vicissim cum suis, vbinam Christotocon, aut Theodocon, id est Dei susceptricem, vsquam scriptum compererint. Inter alia namque & hoc quoque ad verbum interferit: De virgine Theodocha non disputemus, quasi ipsi aliquid cum Deo commune fuerit: prorsus quid dicat, aut quid affirmet, nō intelligens. Si enim Deū nō peperit, neque Christum Deum in vtero habuit, quo pacto Theodochos est? Quin & ipsum quoque Patrem alicubi Theotocon appellat. Vbi autem hæc voces legerit, ignoro. Reliquæ porro maculæ, quæ non pauca numero ex

ὅτι ἡ τῆς σωτῆρος οἰκονομία διὰ μὲν κρῶν καὶ διτελεσάτων παραγράφων σωθήσεται σὺν ἡμῶν, ἵνα καταλείψῃ τὴν ἑαυτῆς ἐκκλησίαν, ἀσπίλον καὶ ἀσύγχυτον ἔχουσαν * τὴν δι' ἡμῶν πνεύματος. μὴ προσδοκῶν δὲ ὁ δούλος, ὅτι εἰ καὶ πλείους καὶ ἀξιόλογοι εἴεν
 ④ διὰ τῆς αὐτῆς ἀσπίδος καταργεῖν ἡμῶν μέλλοντες, δικαστὴς ἔσται τῆς καθ' ἡμᾶς, καὶ τὸ πρῶτον ἔσται ἡμῶν * Ἀμφιπύων ⑤. παραπεισθήσονται ἡμῶν ἐκείνοι ἐλθόντες * καὶ, σὺν τῷ Φαίῳ, τῆς αὐτῆς δυσφημίας ἀπολογησεται. ὅθεν Φιλόζωμην τὴν εἰρήνην οὐδαμῶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἀρπαζόμεν, ἐκὼς ὁμολογηθῆναι ἡμῶν ὅτι, καὶ παύσονται τὰ λέγειν τοιαῦτα, ἀπὸ ξενοποιῶντες, ὁππότε αὐτοὶ θάνατον. Ἐπιπύων τῆς διαστροφῆς ἕνεκα τὸ ἀποσταλεὲν περὶ αὐτῆς δυσφημῶν, ὡς μετὰ λέγει καὶ ⑥ ἀναγινώσκοντα.

Ἐπιπύων δὲ αἰπῶν, ὡς λέγειν ἀσπύων * εἰρηκέν ἡ γραφή, ἡ γυνὴ ἡ ἀγία σὺν ἡμῶν, θεοτόκον ὀνομασία τὴν ἀγίαν παρθένον, ἐξουσιάζουσαν αὐτοῖς, ποδὸν Χριστοῦ, ἡ θεοδόχον ἄνθρωπον γεγραμμένον. πρὸς τούτω καὶ αὐτὸ ἐνεθῆκεν αὐτῆς λέξις οὕτως. τὴν θεοδόχον τὴν σὺν μὴ σινδοκωζώμην ἔσται ⑦. ἐκείναις οὕτως ὁ λέγει. εἰ γὰρ μὴ τέτοκε θεόν, μηδὲ ἔχεν ἐν τῇ κοιλίᾳ θεόν ὅτι Χριστόν, πῶς ἐπὶ θεοδόχον ὅτι; καὶ αὐτὸν δὲ ⑧ πατέρα εἶπε θεοτόκον. ποδὸν τίνων ἀνέγνω τὰς λέξεις ταύτας, ἀγνοῶ. πλὴν ὅτι καὶ ἄλλα πολλά ὁπισθέρπονται ἐκλήματα

ANNO
 CHRISTI
 431.

* ἡμῶν

* ἡμῶν

ἐκ τῆς ἐξηγήσεως αὐτῆς, Φυλαχθῆ-
 σονται ἕως καιροῦ, εἰ μὴ τις χήνηται
 μετανοῶσι. τὸ δὲ γε χαράριον τῆς
 δεήσεως τὸ πρὸ ἡμῶν Ἰσοσαλέν, ὡς
 ὀφείλον Ἰπποδοτῆα μὲν βασιλεῖ,
 ἐκ αὐτοῦ δὲ γνώμης * ἡμῶν, λαβὼν
 ἀνέγνω. ὅτι δὲ πολλὴν ἔχε κα-
 ταδρομῶν καὶ τῆς ἐκείσε ἢ ἀδε-
 φοῦ, ἢ πῶς αὐτὸν εἴποιμι, τῶς ἐπέ-
 ρον, ἵνα μὴ ἐπὶ χροίτῳ ἡμῶν λέγων
 κατηγορήσῃτε μου Ἰππὶ τῆ βασι-
 λείας, ὡς αἰρέλικος. Ἐπισηροῦ-
 σαμὲν δὲ ἐπέρος, καὶ τῆς καὶ πρὸ
 ἀπειθῆται πλὴν αὐτῆς κελσιν, εἰπόν-
 τες καὶ τῆς ἐχθρας ὧ Ἰσπον, καὶ
 πλὴν δίκλιν μετὰ ἀσπίσαι, εἰ ἐνίστανται
 ὄλως ἐκείνοι, εἰς ἐτέρους ἀρχοντας.
 αἰαγρόντες πόνιν τὸ χαράριον, Ἰπ-
 ποδοτῆ, εἰ καλέσῃτε χρεία. καὶ ἴδο-
 τε ὅτι Ἰπποδοτῆαν ἐμμένει, καὶ
 Ἀληθῶς πάντα κινεῖ Ἰσπον ὧ καθ
 ἡμῶν ὁ εἶδηται, ἀπουδαίως γράψα-
 τε. καὶ Ἰπποδοτῆαν ἀνδρας δι-
 λαβεῖς καὶ φρονίμοις, Ἰπποκόποις
 τε καὶ μονάζοντες, Ἰσαποσελῶ ἀρε-
 τῶν καμῶν. οὐ γὰρ μὴ δώσω ὑπνον,
 καὶ τὸ γεγραμμένον, τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφαροῖς μου
 νυσαζμόν, καὶ ἀπάψωσιν τοῖς κρο-
 τήφοις μου, ἕως οὗ ἀγωνίσωμαι ὧ
 ὑπὲρ τῆς ἀπάντων σωτηρίας ἀγῶνα.
 * Ἰσαρτοῖ μεμαθηκότες πλὴν ἡμῶν
 γνώμην, ἀνδρίσασθε. ἢ δὴ γὰρ καὶ γε-
 νήσονται πρὸ ἡμῶν γράμματα, ἀ δεῖ,
 καὶ πρὸς οὓς δεῖ. σκοπὸς γὰρ μοι
 διὰ πλὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ καμῶν,
 καὶ Ἰσαποσελῶ πᾶν ὅπου τῆς νομι-
 ζομένων ἐπὶ δὲ ἀνὰ ἐν βασιλείαις, ἕως
 οὗ καὶ ὧ ἡδυνῶ μοι διὰ τῆς τοῦ Ἰσαμεί-
 νου δαίμον.

illius enarrationibus colliguntur,
 nisi resipiscencia aliqua consecuta
 fuerit, in suum tempus asserua-
 buntur. Libellum supplicem a vo-
 bis ad me missum, qui imperatori
 porrigendus est, non tamen sine
 nostra sententia, accepi & legi:
 verum quod prolixè in eum inue-
 hatur qui istic agit, siue fratris, si-
 ue alio quocumque nomine cen-
 seatur, hæcenus suppressi, ne ad-
 uersum nos insurgens, se per nos
 hæreseos apud imperatorem de-
 latum cauilletur. Itaque aliis ver-
 bis illum dictauimus, eum quo-
 que nobis iudicem detrectantes,
 expresso inimicitiarum modo;
 & præsentem controuersiam, si
 omnino importuni esse perrexe-
 rint, ad aliud forum transferri ro-
 gantes. Cum itaque libellum per-
 legeritis, si qua necessitas poposce-
 rit, tradite: & si eum in hisce infi-
 diis perseuerantem, & nihil non
 aduersum nos molientem animadu-
 uerteritis, diligenter perferibite.
 Eligam enim viros pios ac prudē-
 tes, cum episcopos, tum mona-
 chos quoque, quos etiam primo
 quoque tempore ad vos mittam.
Neque enim oculis meis, ut scriptū
est, somnum dabo, neque palpebris
meis dormitationem, neque requiem
temporibus meis, donec certamine
pro omnium salute perfunctus
fuiero. Quare cum meam nunc
sententiam didiceritis, viriliter a-
gite. quamprimum enim para-
buntur a me literæ & quales oportet,
& ad quos oportet. Statui enim
propter Christi fidem quem-
uis laborem subire, quæuis quo-
que perferre tormenta, etiam ea
*quæ inter supplicia censentur gra-
 uissima, donec tandem mortem,*
hac de causa susceptam, mihi iu-
cundam pertulero.

Concil. Tom. 5.

Tt ij